

Μπαρουτι γύρω μου μαχών βρωμιά,
τρέχουν ντουρηδες, τρέχουν καρδαές...
τάλλογο τάλλογο φέρτε γιαμά
νά πάρω σάβρα της πεδιάδας.

Είπε και ζώστηκε σπαθί κρυμμένο
κι έμπρός του στάθηκε καιμαρωμένο
έτι πέφτηνο και θηλυκό,
φοράδ' άνιμερη, τήν λέν Κοκό.

Κτυπά τὰ πόδια της, σκάβει τὸ χῶμα,
τρῶει τὸ σίδερο πούχει στὸ στόμα,
σεμέται, λυγέται, χιλιμιντρίζει,
κι' έμπρός και' πίσω κλωτσά κι' άφριζει.

Θαρρεῖ πῶς ξερῖει τὸ καλλιχαῖρι,
πού θά τοῦ σφίξη τὸ χαλινάρι,
και κάνει τούτα και κάνει τάλλα...
κρῖμα πού τῶχου γι' άπλη καθβάλα.

Ὁ λουσθεῖς' στην Αἰδηφόν θέλλει, ζωηρωέται,
κι' άνεθαίνει' στην Κοκό κι' ὅλο κοκορεύεται,
κι' άπό'όπισσ του φωνάζει πλῆθος στρατιωτικόν:
γειά σου, φτερωτή Κοκό,
γειά σου, πούχεις αναβάτη
τὸν άβρό τὸν Στρατηλάτη.

Κι' ἔλος κόρφωμα και χάρις
της Κοκόσ ὁ καθβαλάρις
εφεδρείας προσκαλεῖ
και ζιφῆρης ὀμιλεῖ.

Φέρτε μου μιὰ κολοκύθα νά τήν κόψω πέρα πέρα
μὲ μιὰ δικοπή μαχαίρα,
φέρετέ μου κι' ἕνα πράσσο
διαμπάζε νά τὸ περάσω.

Γιὰ τὸ μένος μου γιαμά μὴ κανέναν ζαφισθη...
ὁ λουσθεῖς' στην Αἰδηφόν σ' αἶμα θέλει νά λουσθη.
Τόπο τόπο' στοῦ Γεωργάκη
τὸ σπιροῦνι και τὸ κράνος,
νά τὰ χρειασθῆ' λιγάκι
και τῆς Πόλις ὁ Σουλτάνος,
νά τὰ χρειασθῆ' κι' ἑκεῖνος τῆς Αἰστρίας ὁ Βαρόνος,
κάθε ξένο Κονσολάτο, κάθε Βασιλέας θρόνος.

Εἰς ἀσκήσεων πεδία
μ' ἔρωτα, μωρὲς παιδία,
σύρτε νά σπουδάσωμε.

Κι' ἔπειτα νά κλοφῶμε
και' στην Γκίεσσα νά πάμε
νά διασκεδάσωμε.

Φ. — Τὸν άκουσε, βρε Περικλή;

Τὸν άκουσε και τρέμω,
κι' ἔχεις άφριξει, Φκοσουλῆ, κι' οὐ θνήξεις ἔν πολέμω.

Φ. — Και τώρα;

Π. — Δέξου παρ' ἑμοῦ δὴο χαστουκιὰς προχείρας
και τρέξ' άμέσως νά γενῆς ψευτοπολέμω θῆρας.

Μεγάλος θρήνος άντηχεί γιὰ τὸν Σαντᾶ τὸν δυστυχή.

Μέσα' στοῦ μσουράνημα τῆς δόξης του κι' ἑκεῖνος
νέος τροπαιοφόρος
παρέδωκε προῦρος
σ' ὄλους ἑμᾶς τήν μήνην του και τὸ σεπτὸν του σῆνην.

Τώρα πού χρόνοι' πλάκωσαν ἀδόξατοι και στεφροῖ
ἀδικῶς τὸν ἐσκότωσαν κι' αὐτὸν τὸν κακομοῖρη,
ἀδικῶς τώρα γάθησε κι' ἄλλη σαπκοικιλιά
κι' ὁ κόσμος τὸν πιροκλάψε και τούτον τὸν σουλιᾶ,
κι' ἕνα μονάχα τούμεινε νά διηγήται κλέη
και τὸν Σαντᾶ νά κλαίη.

"Ας ἔχη γαῖαν ἑλαφράν, εὐλόγημέν' ἡ μήνην
και τούτου τοῦ φιλέλληνο, πού τούσον ἐπέθιμει
νά ζακαφέρη σήμερα κι' ἑμᾶς τοὺς ἐπίθονους
σὲ ζακασμένους χρόνους.

Μὲ λῆρα' μπρός' στοῦ μνήμα του μιὰ Δόξα παραστέκει
και τὸν Σαντᾶ μοιρολογεῖ μὲ πόνου λυρισμούς,
ὄπουχει και περιστροφὰ και Μάνλιγερ τουρέκι,
γιατι κι' ἑκεῖνος ἤθελε τοὺς νέους ὀπλισμούς.

Εὐλόγημέν' ἡ μήνην του... γονατιστοῖ' μπροστά του
τιμῆστε τήν λεβεντιὰ μιᾶς ληστορικῆς ἀνδρείας...
πάρτε τήν φουσανέλα του, πάρτε και τάρματά του,
κι' ἄς μείνου γιὰ κειμήλια τῆς νέας ἱστορίας.

Κι' ἄς μάθουνη κι' οἱ μὴ λησταί, πού ζοῦνε μὲ νηστεια,
πῶς βρῆκαν και' στοὺς κόρφους του πολλαῖς χιλιάδες φράγγ'
ὄπου δὲν θά τὰ κέρδιε ποτέ χωρὶς ληστειᾶς,
και θῆνοιε' στοῦ γῆρας του καμμιὰ σπουδαία πάγκω.

Πάει, σκοτώθηκε κι' αὐτός,
γιατ' ἦταν σὲν κι' ἑμᾶς θνητός,
και τώρα μὲ συντροφους του φιλελληνωκωτάτους
ἐτάφη μὲς' στοῦ ληστορικὸν τὸ Πάνθηον τοῦ κράτους.

Και λέει κάθε κουαρντάς
και κάθε πατριώτης:
ἐνθάδε καίται κι' ὁ Σαντᾶς,
κατσοικλοέρτης πρώτης

Και κρημνίσαις ποσειλλιας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιας.

"Ασκησις Σκοπευτικῆς Γεωργίου τοῦ Δροσίνη,
ὄπου πρέπει φυλακτὸ νά τήν ἔχ' ἡ Ρωμηροσύνη.

Κίμων ὁ Μιχαηλίδης τὸν γνωστὸν Παναθηναῖον
γλαφυρὸν διηγημάτων ἔβγαλ' ἕνα τόμον νέον.